

Ondersferenwerk Theresiënstadt, Tsjechië. Juni 2013.

De weg erheen vanuit Nederland was al problematisch. De Elbe was flink overstroomd door heftige regenval eerder in die week, en de hulpdiensten uit heel Duitsland naar onder andere Magdeburg verstopten de wegen. In de nacht kwamen we aan, maar de campings die we beoogd hadden, bleken allemaal onder water te staan. Hotels waren niet meer open. Het vestingstadje Theresiënstadt was afgesloten voor verkeer, en de ingangen met zandzakken afgezet tegen het water. Veel wegen en landerijen stonden onder water. Er zat niets anders op dan op een dorpspleintje in en rond de auto te slapen, nadat we door de politie van een half ondergelopen weg waren weggestuurd.

De volgende dag door verschillende wegafsluitingen heen gereden om via een omweg toch bij de vesting van het stadje – het voormalige strafkamp van het ghetto in de stad – aan te kunnen komen. Om ons heen waren de hele tijd brandweertroepen aan de gang om kelders en landerijen leeg te pompen en zo te reinigen, terwijl het rivierwater langzaam zakte. Wij deden met ons ondersferenwerk eender reinigingswerk. We waren op het juiste moment op de juiste plaats, zo bleek meer en meer.

De atmosfeer was broeierig, en af en toe dreigden donderkoppen, maar tijdens ons werk bleef het warm en droog. Al bij de aanvang, bij de eerste ondersfeer, werden we in de gaten gehouden door een man in een auto, bij wie ik een sterke verbinding voelde met de zwarte magiër die hier tijdens de oorlog had gewerkt. Dat gaf de mogelijkheid om met deze in contact te treden. Hij vond interessant wat we deden. Hij bleek te hebben ingewerkt op de engel van het fort, die het kamp daarop had voorbereid. We hebben hem los van het kamp gekregen.

De tweede ondersfeer toonde de aartsengel van de Gestapo, die we ertoe aanzetten het hart door de keel heen te openen. Door de transformatie van de plek, konden veel overleden mensen zijn werk doorzien en hierop naar boven door het transformatiepunt (waarop we werkten) opstijgen. Dit vervolgde in de volgende sferen. Bij de derde ondersfeer ontstond vanuit het hart een gouden ik-zuil, wat zich in de vierde sfeer verder uitvormde.

In de vijfde ondersfeer ontstond een gelouterde levensboom, waar omheen zich een donkergroen levensei vormde. In de zesde sfeer werd deze licht. De tegen-archont hier trachtte deze tegen te houden, maar de poort tot de vesting ging open en veel ex-gevangenen konden hierop weg. Daarbij lieten ze veel angst en leed achter, die wij dienden te transformeren. De engel van de vesting werd een gouden harp-wezen. Het middengebied van onszelf en het gehele gebied werd geordend door de licht-klankzuil die we al zingende met elkaar schiepen.

In de zevende ondersfeer toonde Lucifer zich als een verwrongen Pan, die in de plaats was gezet van Perun, de Slavische hoofdgod (eender als de Germaanse Donar). Dit inziend, gaf een constant transformatieproces. In de 8e ondersfeer wordt een hartruimte gemaakt voor ahriman, waarbij ik sterk werd geïnspireerd door de deva van de kosmische klank, die door het vele water in de omgeving extra sterk kon inwerken. De gehele innerlijke ruimte van het gebied begon roze en goudkleurig te stralen. In

de 9e ondersfeer konden we sterk in groen en geel aan het shamballa in de aardkern werken, daarbij geholpen door een gele instroom vanuit de geestelijke wereld..

Na afloop werd er hard aan het transformatiepunt gewerkt; er ontstond een turquoise zuil met een harteschaal die gouden straalde. Dit voelde als een dankbaar aangenomen geschenk. We hadden allen het gevoel dat er veel was getransformeerd.

Op de terugweg door de Karpaten kregen we een wolkbreuk, die ons het gevoel gaf dat er weer meer werd gereinigd. De waterwezen van het Elbe stroomgebied hebben ons werk mede in hun ordening opgenomen.